

LEEF JE NOG?

M.J. Arlidge bij Boekerij:

*Iene miene mutte
Piep zei de muis
Pluk een roos
Klikspaan
Naar bed, naar bed
Wie niet weg is
Klein klein kleutertje
In de maneschijn
Nog lange niet
Niemand zeggen
Twee kleine visjes
Kom eens gauw
Leef je nog?
Door het vuur*

*Kom je spelen?
Oog om oog*

*De laatste steen (met Steph Broadribb)
Het verkeerde kind (met Julia Crouch)
Jouw kind is de volgende (met Andy Maslen)
De grootste fout (met Lisa Hall)*

M.J. Arlidge

LEEF JE NOG?

Je dochter verdwijnt spoorloos.
Ze blijkt niet de enige.

Vertaald door Harmien Robroch

Eerste druk 2024
Zevende druk 2026

ISBN 978-90-492-0848-6
ISBN 978-94-023-2407-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6731-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Forget Me Not*
Vertaling: Harmien Robbroch
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © iStock / Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2024 M.J. Arlidge
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

DAG 1

‘D arren, ik smeeek je...’

De woorden tuimelden uit haar mond, verstikt, oprecht, wanhopig. ‘Doe dit niet, alsjeblíéft...’

Naomi’s vingers lagen rond de slaphangende arm van haar vriend geklemd. Ze bad dat hij zou blijven staan, naar haar wilde luisteren, van gedachten zou veranderen. Maar haar woorden maakten geen indruk, de gespierde jongeman rukte zijn arm weg en liep doelbewust verder. Het was vanavond superdruk in Marlands Shopping en veel winkelende mensen keken nu zijdelings naar het stel, maar Naomi negeerde hen en liep haastig achter haar geliefde aan. Darren was boos en liep in hoog tempo verder. Ze passeerden Computer Exchange, daarna Pawnbrokers en Rock Bottom Toys. De uitgang naar Portland Terrace bevond zich op vijftig meter afstand en Darren ging vastberaden die kant op. Als Naomi hem wilde tegenhouden, moest ze het nú doen.

Naomi dook op hem af, greep hem bij de schouder en draaide hem om. Onmiddellijk vertrokken zijn gelaatstrekken van woe-de, hij wilde hard vloeken, maar de wanhopige vijftienjarige was hem voor.

‘Zeg me dan alsjeblíéft wat je van me wilt. Als ik iets verkeerds heb gedaan...’

‘Ik wil echt helemaal niets van jou,’ antwoordde hij met een smadelijke lach en hij trok zijn arm los.

‘Maar je hield van me,’ hield Naomi vol. ‘Dat heb je wel honderd keer gezegd. Ik begrijp niet wat er is veranderd.’

‘Dat was toen, dit is nu.’

Boos wilde de tweeëntwintigjarige zich omdraaien, maar Naomi pakte zijn arm weer vast.

‘Nee, nee,’ drong ze aan, terwijl ze tegen de tranen vocht. ‘Je kunt me niet zomaar in de steek laten. Ik heb alles voor je opgegeven. Mijn familie, mijn vrienden. Je bent me wat verschuldigd.’

‘Ik ben je helemaal niets verschuldigd,’ siste hij terug. ‘Je wist verdomd goed waar je aan begon.’

‘Wat was dit dan? Dit allemaal?’ Naomi’s stem was schel en indringend, tranen stroomden nu over haar wangen, maar het kon haar niets schelen. Het was alsof de rest van de wereld niet bestond, haar verdriet verdrong alles. ‘Als je niet om me gaf, waarom zei je dan van wél?’

Darren hield zijn mond en schudde vermoeid zijn hoofd alsof haar vragen hem verveelden. Met elke seconde die voorbijging, schaamde Naomi zich meer, voelde ze zich dieper vernederd, maar toch kon ze hem niet loslaten. Hij was alles wat ze in de wereld had.

‘Alsjeblieft, Daz, ik ben het...’ smeekte ze op iets zachtere toon. Ze deed een stap naar voren, en toen nog een. Aangemoedigd door zijn stilzwijgen liet ze haar slanke handen langs de binnenkant van zijn jas glijden en legde ze op zijn heupen. ‘Je beste meisje.’ Ze ging op haar tenen staan, bracht haar lippen naar de zijne en kustte hem. ‘Ik zal goed voor je zijn, schatje. Dat beloof ik je,’ fluisterde ze. ‘Je bent mijn alles, al vanaf het moment dat ik je voor het eerst zag...’

Haar vriend staarde haar even aan, verrast door deze oprechte bekentenis. Toen bracht hij zijn gezicht langzaam naar dat van

Naomi en fluisterde: 'Jij betekent níets voor mij, bitch. Laat dat door die dikke kop van je doordringen.'

Naomi staaarde hem sprakeloos aan. En voordat ze kon reageren, legde Darren een hand tegen haar borst en duwde haar uit alle macht weg. Overrompeld viel Naomi naar achteren, ze struikelde over haar voeten en viel op de glanzende vloer. Pijn schoot door haar elleboog, terwijl de lucht uit haar longen werd geperst. Voordat ze zich kon herstellen, hing Darrens gezicht alweer voor het hare.

'Je hebt een tijdje nut gehad, nu niet meer. Begrepen?'

'Is dat het éenige wat ik voor je was?' riep Naomi boos uit. 'Een of andere sukkel die voor je steelt en liegt, zodat jij aan je fix kunt komen?'

'Begin je het eindelijk te begrijpen...?' Darren grijnsde.

'Maar al die dingen dan die je tegen me zei, alles wat je me had belóofd...?' vroeg ze kreunend.

Een brede grijns gleed over Darrens gezicht, hij vond haar onnozelheid vermakelijk. 'Jezus, je bent echt ver heen. Dacht je nou echt dat iemand dat zou menen? Over jóú?'

Hij lachte wreed en zelfgenoegzaam, arrogant en cynisch. Hoe was het mogelijk dat Naomi dat niet had gezien? Hoe had ze voor deze parasiet kunnen vallen? Ze wilde tegen hem tekeergaan, haar woede en teleurstelling uitkotsen, maar de woorden kwamen niet, haar ellende was compleet.

'Succes, schatje,' treiterde haar ex-geliefde, terwijl hij rechtop ging staan. 'Dat zul je nodig hebben.'

En daarmee verdween hij. Hij slenterde het winkelcentrum en haar leven uit.

Naomi ging moeizaam op haar knieën zitten en keek hem troosteloos en vol ongeloof na. Al haar hoop en dromen gingen opeens in rook op, en vol afschuw zag ze hoe haar ex uit het zicht verdween, waarna ze haar hoofd in haar nek gooide en met een gierende uithaal haar verdriet liet horen.

2

Het geluid dat hij voortbracht was bijna onmenselijk, een gepijnigde, dierlijke kreet.

Inspecteur Helen Grace ging op haar hurken bij de gewonde tiener zitten en duwde haar handen tegen het bloederige gat in zijn lichaam. Ze deed haar best de jongen ervan te overtuigen dat alles goed zou komen, maar hij was duidelijk doodsbang. Ondanks haar geruststellende woorden slaakte de gewonde jongen opnieuw een wilde, wanhopige kreet, hij riep om zijn moeder, smeekte tot God, tot iémand om een einde aan zijn pijn te maken, en een dikke straal bloed golfde over Helens handen.

‘Jason, je moet naar me kijken. Kun je me aankijken?’

‘Het doet zo’n pijn,’ kreunde de tiener, terwijl zijn ogen naar de hemel tuurden.

‘Dat weet ik, maar ik ben bij je en ik ga ervoor zorgen dat alles goed komt. Ik ben een politieagent, ik weet wat ik doe. Het komt helemaal goed...’

Tot haar verrassing begon de tiener te huilen. Helen wist niet zeker of dat door de pijn in zijn lichaam kwam, of door het besef dat een arrestatie het beste was waar hij vanavond op kon hopen, maar dat maakte niet uit. Het was hoe dan ook een zielig gezicht. Deze jongen, niet ouder dan zeventien, had gangster willen spe-

len, maar liep nu het risico dat hij op een koude, donkere straat zou leegbloeden.

‘De ambulance is onderweg,’ zei Helen geruststellend. ‘Nog even en je gaat naar het South Hants Hospital. Daar hebben ze je binnen de kortste keren weer opgelapt.’

En dan? Helen wist dat de tiener nu overtallig was in de criminele broederschap, zelfs als hij op de een of andere manier een gevangenisstraf wist te ontlopen. Hij had het goed verkloot, was in een hinderlaag gelokt terwijl hij met een weekendtas vol geld de stad doorkruiste, en zou zijn falen ongetwijfeld moeten bekopen met ballingschap of de dood. Helen hoopte oprecht dat het het eerste zou zijn.

Ze draaide zich half om en probeerde langs de verzamelde ramptoeeristen te kijken. Ondanks haar troostende woorden lag de tiener dood te gaan waar ze bij zat, dus was het een enorme opluchting toen ze piepende remmen en dichtslaan de portieren hoorde en twee ambulancemedewerkers zag die zich een weg door de menigte baanden. Ze renden naar haar toe, hurkten naast de gewonde tiener, terwijl de eerste ambulancemedewerker een paar latexhandschoenen aantrok en de patiënt van Helen overnam.

‘Hij heet Jason Matthews en is zeventien jaar oud,’ meldde Helen, terwijl ze het bloed van haar handen veegde en rechtop ging staan. ‘Aanzienlijk bloedverlies veroorzaakt door twee pistoolschoten in de buik. Ogenschijnlijk verder geen verwondingen. De schutters zijn al lang verdwenen, dus jullie kunnen hem veilig verplaatsen.’

‘Aan de slag dan maar,’ zei de ambulancemedewerker met een knikje van dank naar Helen.

Ondertussen arriveerde een derde ambulancemedewerker met een brancard. Helen trok zich terug zodat het team de ruimte had om te werken. Ze draaide zich om en liep naar de gedeuk-

te bromfiets van de tiener die op zijn kant nog lag te draaien. Ze trok een paar handschoenen aan en bukte zich om hem uit te zetten, waarna ze haar aandacht op de gescheurde weekendtas richtte die vlakbij lag, maar zijn kostbare inhoud inmiddels had verloren. Een paar briefjes van twintig waren tijdens de worsteling losgeraakt en dwarrelden nu door de straat, terwijl de wind aanwakkerde. Systematisch rende Helen erachteraan, verzamelde de briefjes en stopte ze weg in de hoop dat ze wat licht zouden schijnen op de verborgen gezichten achter het bloedvergieten van vanavond. Terwijl ze bezig was, zag ze dat een jongen, niet ouder dan elf, een van de ontsnapte biljetten die naar de overkant van de straat waren gewaaid probeerde te stelen.

‘Ik zou het niet wagen,’ snauwde Helen.

Geschrokken trok het kind zich terug in de schaduw en liet het briefgeld liggen. Helen raapte het snel op, borg de tas veilig op en draaide zich om om het tafereel nogmaals te bekijken. Het was een deprimerend vertrouwd gezicht. Het toenemende geweld tussen rivaliserende drugsbendes in de stad vond steeds openlijker en gedurfter plaats. Dit was het derde incident in evenveel weken, alle drie in drukke woonwijken met dodelijke wapens, variërend van zombiemessen en machetes tot pistolen. De inwoners van de stad waren de wanhoop nabij, gingen gebukt onder de stijgende kosten van levensonderhoud, de toenemende criminaliteit en het verval van het gezinsleven. Dealers voeren wel bij de tegenslag van anderen. Drugs waren op dit moment big business in Southampton en de concurrentie was groot, wat maar één ding betekende: bloedvergieten. Helen had het misselijkmakende voor gevoel dat de bendes in de stad zich klaarmaakten voor een totale oorlog, een ontwikkeling die voor iedereen ernstige gevolgen zou hebben, niet in de laatste plaats voor haar eigen eenheid, die regelmatig criminelen achtervolgde die eerst schoten en daarna vragen stelden. Helen was vanavond

snel ter plaatse geweest, had onderweg naar huis schoten gehoord, en de daders waren vlak voordat ze arriveerde verdwenen. Wat zou er zijn gebeurd als ze een paar seconden eerder was geweest? Zou ze dan zélf in de vuurlinie hebben gestaan?

Ze duwde deze gedachten weg en liep terug naar de ambulancedewerkmakers die de gewonde tiener behoedzaam op de brancard legden. Dit was het menselijke leed dat werd veroorzaakt door wanhoop, de prijs die mensen moesten betalen voor hun verslaving. Twee jaar geleden zou dit kind op school hebben gezeten, met zijn vrienden hebben gestoeid, met meisjes hebben geflirt, zich als een doodnormale puber hebben gedragen. Nu vocht hij voor zijn leven en sijpelde er bloed uit zijn wonden terwijl hij schreeuwde om zijn moeder.

Zou hij haar nog terugzien? Of zou hij het ziekenhuis niet eens halen? Helen wist het niet. Ze had gedaan wat ze kon, had zijn leven misschien gered, maar was het genoeg? Was het óóit genoeg? De situatie werd met de dag erger, iedere nieuwe gewelddaad voorspelde meer bloedvergieten, en Helen voelde zich steeds machtelozer en wanhopiger, terwijl de stad die ze zo goed kende en waar ze zo van hield op het punt stond halsoverkop de afgrond in te storten.

3

‘Ik zou je dolgraag helpen, maar we hebben gewoon geen plek.’

Naomi staarde naar de vrouw en was niet in staat tot zich te laten doordringen wat ze hoorde. ‘Maar dit is toch een daklozen-centrum?’ hield ze vol, terwijl ze haar angst in bedwang probeerde te houden.

‘Ja, maar...’

‘En ik kan nergens anders naartoe. Je móét me binnenlaten.’

De manager, die had verteld dat ze Tara heette, had een bezorgde blik op haar gezicht en werd duidelijk geraakt door Naomi’s wanhoop. Even had Naomi de hoop dat de poortwachter nu over haar hart zou strijken, zich zou laten vermurwen en haar binnen zou laten, maar toen Tara Naomi recht aankeek met een ontmoedigde en schuldbewuste blik, voelde de tiener de hoop vervliegen.

‘Ik zou wel willen, natúúrlijk, maar we hebben geen bedden meer. We zitten helemaal vol.’

Naomi staarde haar sprakeloos aan. Ze begreep er niets van. Hoeveel daklozen wáren er in Southampton? Oké, ze zag er overdag veel op straat, maar er waren er toch niet zo veel dat ze er dit hele gebouw mee konden vullen?

‘Er zijn nog een paar andere opvangcentra die je kunt proberen,’ ging de vrouw op meelevende toon verder. ‘Eentje aan Bridge Street en een aan Thurlam Road.’

‘Daar ben ik al geweest,’ antwoordde Naomi met trillende stem. ‘Ze stuurden me hiernaartoe, zeiden dat jullie iets voor me zouden regelen.’

‘Heb je geen familie die kan helpen?’

Naomi schudde haar hoofd.

‘Vrienden?’

Naomi liet haar hoofd naar haar borst zakken. Ze wilde niet huilen in het bijzijn van deze vreemde, maar was compleet radeloos, alsof de hele wereld haar de rug had toegekeerd.

‘Luister, als je straks nou eens terugkomt,’ stelde de manager van de daklozenopvang voor. ‘Soms vertrekt er nog wel eens iemand die vindt dat hij ergens anders beter af is. Zo nu en dan gebeurt dat...’

Het was een leugen, ze wisten het allebei.

Dat was waarschijnlijk ook de reden dat de vrouw haar arm uitstreekte, Naomi een kneepje in haar hand gaf en fluisterde: ‘Pas goed op jezelf, oké?’

Tien minuten later sjokte Naomi over de versleten betonnen paden van Hoglands Park. Er waren vanavond veel skateboarders die lachend en grapjes makend met veel lawaai op hun board de hellingen op en af gingen. Hun pret, hun geintjes, leken de spot te drijven met Naomi, voor wie elke stap een strijd was. De tiener voelde zich beroofd van energie, vastberadenheid, hoop, alsof het allemaal niets uitmaakte, het had toch geen zin, wát ze ook deed.

Het werd laat, ze was alleen in de stad en kon nergens naartoe. Haar verdriet was allesverterend, haar angst tastbaar, en toch leken de mensen die haar passeerden niets in de gaten te hebben, ze haastten zich naar hun warme huizen, terwijl de regenwolken boven Naomi’s hoofd samenpakten.

Hoe had het zover kunnen komen? Een half jaar geleden had Naomi nog een dak boven haar hoofd gehad, drie maaltijden per

dag en iemand die voor haar zorgde. Ze waren maar met z'n tweetjes geweest, zij en haar moeder, al jaren, en ook al hadden ze altijd mot, ze hadden het goed gehad, tenminste, niet slechter dan anderen. En toen was hij op de proppen gekomen, de aantrekkelijke, charmante, manipulatieve Darren Haines. Ze hadden elkaar tijdens een houseparty ontmoet en hij had alle goede dingen gezegd, was de hele avond bij haar gebleven. Ze wist dat hij een foute jongen was, dat hij drugs gebruikte, maar dat had hem alleen maar aantrekkelijker gemaakt. Inmiddels wist ze wel beter, natuurlijk, nadat ze had moeten bedelen, stelen en lenen om zijn meedogenloze verslaving te financieren, zijn gemene, door drugs gevoede woedeaanvallen had doorstaan en meer dan drie maanden in dat afschuwelijke kraakpand had gewoond. Maar ze had zich laten meeslepen – door de liefde, opstandigheid en het verlangen om te bewijzen dat ze op eigen benen kon staan.

Wat was ze dom geweest. Wat een naïeve, misleide, kansloze sufferd. Ze was overal achter die jongen – nee, *mán* – aan gelopen en waar had het haar gebracht? Naar Hoglands Park, waar het nu donker werd en harde druppels uit de staalgrijze wolken op haar vielen. Misschien was dit alles wat ze verdiende. Ze voelde zich misselijk van schaamte toen ze dacht aan de manier waarop ze haar moeder had uitgescholden. Haar moeder had haar enige kind willen beschermen, had Naomi willen waarschuwen voor een vriend die veel te oud voor haar was en overduidelijk voor problemen zou zorgen. Wat was haar beloning geweest? Een hatelijke afwijzing en nare beschuldigingen. Naomi huiverde toen ze bedacht dat ze haar moeder had uitgemaakt voor eenzaam, verbitterd, jaloers, terwijl ze haar dochter alleen maar op het rechte pad en op school had willen houden, had willen voorkomen dat ze in de goot zou eindigen. Waarom? Waarom was ze zo dom geweest? Zo wreed?

Naomi liep verder, vermeed de blikken van de mannen die ze

passeerde, zag gevaar in elke vreemde, elke beweging, elke schaduw. Waar moest ze nu naartoe? Waar was ze veilig? Ze had haar hele leven in deze stad gewoond, maar was nu helemaal de weg kwijt, wist niet waar ze naartoe moest, wat ze moest doen. Moest ze naar het busstation? Nee, daar had je alleen maar griezels, en Darren dealde daar zo nu en dan. Naar het treinstation, dan? Nee, de politie joeg daar altijd mensen weg, dat had ze zelf gezien. De Common? Bij het idee alleen al kreeg ze de zenuwen, in haar eentje in de kou, in dat diepe, donkere bos...

Naomi rilde en werd overmand door angst. Ze zou buiten moeten slapen, maar het werd snel koud en stel dat iemand haar lastigviel? Hoe kon ze zich verdedigen? Ze had alleen een jas, wat kleingeld en haar telefoon.

Haar telefoon. Naomi bleef even staan en liet haar hand over het gladde materiaal van haar Samsung glijden. Het was een absurd idee, een belachelijke gedachte na alles wat ze had gedaan, maar wat kon ze anders? Snel scrolde ze door haar adresboek tot ze 'mama' had gevonden. Haar duim hing boven de toets, aarzelend, schuld bewust, toen waagde ze de sprong en drukte de toets in.

Naomi's hart ging tekeer terwijl ze wachtte op verbinding, en opeens ging hij over. Haar hele lichaam verstijfde. Wat moest ze zeggen? Wat kón ze zeggen na de manier waarop ze zich had gedragen? Toen werd er opgenomen en ze hoorde haar moeders vertrouwde stem, dringend en angstig.

'Naomi? Ben jij dat, lieverd?'

Naomi stond als aan de grond genageld, was niet in staat zich te verroeren, niet in staat iets te zeggen.

'Naomi, ben je daar?'

Met een klap drong het opeens tot haar door: het schuldgevoel, het overweldigende schuldgevoel. Ze had deze vrouw afgewezen, vernederd, kapótgemaakt. Welk recht had ze om haar nu te bellen?

Zonder iets te zeggen hing ze op. Met pijn in haar hart en tranen in haar ogen liep ze snel verder, vastbesloten om op deze onaangename locatie niet angstig of kwetsbaar te lijken. Maar ze had nog geen drie stappen gezet of haar telefoon begin te rinkelen – haar moeder die terugbelde. Deze keer aarzelde Naomi niet. Ze duwde het gesprek weg en zette de telefoon uit. Dit was haar probleem, ze zou het zelf moeten oplossen.

Ze trok haar kraag tot onder haar oren op en vervolgde haar eenzame weg door het park, terwijl de hemelsluizen zich openen en het begon te kletteren van de regen.

‘Gaat hij het redden?’

Rechercheur Paul Jennings’ vraag was zoals gebruikelijk kort maar krachtig.

Brigadier Charlie Brooks liep de researchekamer door en plakte een foto van Jason Matthews op het bord, waarna ze zich omdraaide en de rest van de eenheid aankeek. ‘Ik heb eerlijk gezegd geen idee,’ antwoordde ze. ‘Hij wordt op dit moment geopereerd en volgens het chirurgische team is zijn toestand precair. Wat we wél weten is dat de arme jongen al dood zou zijn als inspecteur Grace niet in de buurt was geweest.’

‘De arme déaler,’ corrigeerde Jennings haar.

‘Wat hij ook voor zijn werk deed, hij is iemands zoon, iemands broer,’ was Charlies weerwoord met een gespannen klank in haar stem. ‘Bovendien is hij een inwoner van deze stad en als zodanig is het aan ons om erachter te komen wie verantwoordelijk is voor deze beschieting. Deze zeventienjarige jongen was het slachtoffer van een aanval met voorbedachten rade, een die hem het leven kan kosten. En daarom wil ik dat jullie alle overige werkzaamheden laten vallen en je hierop concentreren. Rechercheur Wilson, is er iets wat deze aanval in verband brengt met andere recente bendegerelateerde activiteiten?’

‘Op het eerste gezicht niet,’ antwoordde Wilson, terwijl hij op-

stond. ‘Over het algemeen zijn het dealers die de laatste tijd het doelwit zijn, om ze te verjagen van een bepaald terrein. Dit is voor het eerst dat er een geldkoerier is overvallen, mogelijk was het een inside job.’

‘Of het draait om een geëscaleerd conflict,’ kwam Jennings tussenbeide. ‘Bij alle recente aanvallen waren twee bendes betrokken, Main Street en de Cobra’s. Tot nu toe stelde het niet veel voor, maar we weten dat Matthews bij de Cobra’s zit, dus misschien is dit een actie van de Main Street-bende die de inzet verhoogt en de contanten van de Cobra’s onderschept om met het geld hun eigen aanwezigheid op straat te vergroten, wapens en drugs te kopen...’

‘Maar de werkwijze en wapens zijn anders,’ hield Wilson vol. ‘Die andere aanvallen waren gelegenheidsvoorvallen en bij beide werden messen gebruikt. Dit lijkt een goedegeorganiseerde overval met een vuurwapen.’

‘Wat ik zeg, geëscaleerd,’ zei Jennings direct, alsof Wilson zojuist zijn punt had bevestigd.

‘Is er nieuws over het wapen?’ kwam Charlie ertussen, in een poging iedereen bij de les te houden.

Tot Charlies grote opluchting was het Malik die nu opstond. Zij was de nuchterste van de jonge agenten en liet zich niet gauw meeslepen in het haantjesgedrag.

‘De forensische recherche is ermee bezig,’ antwoordde Malik. ‘Maar de hulzen duiden op een aangepaste Glock. Niet goedkoop of gemakkelijk te verkrijgen en een erg betrouwbaar wapen. De wijkpolitie heeft niets in de omgeving gevonden, dus we moeten aannemen dat de schutter het nog in zijn bezit heeft.’

‘En daarom moeten we die persoon zo snel mogelijk opsporen,’ verklaarde Charlie, en ze roffelde met haar knokkels op het bord. ‘De aanval vond midden in Freemantle plaats, een drukke woonwijk. Veel gezinnen, veel kans op extra slachtoffers. De da-

ders zijn nog op vrije voeten en plannen mogelijk volgende aanvallen, het is dus aan ons om alles uit de kast te halen. Als ons slachtoffer het redt, is hij natuurlijk de eerste die we aan de tand voelen, maar in de tussentijd wil ik dat jullie al jullie contacten op straat raadplegen, iedereen die informatie heeft over een gerichte aanval op de Cobra's door rivaliserende bendes. Als je pressiemiddelen hebt, eventuele kleine vergrijpen die je door de vingers kunt zien in ruil voor informatie, gebruik ze. Wilson, ik wil dat jij alle vuurwapenovertredingen van de afgelopen zes maanden bestudeert, kijkt of er iets is wat deze aangepaste Glock in verband kan brengen met een persoon of leverancier.'

'Doe ik.'

'McAndrew, ik wil dat jij begint met een driehoeksmeting. Zoek uit wat voor telefoon het slachtoffer had en waar hij de afgelopen weken is geweest. Repeterende patronen, bepaalde locaties, ik wil het allemaal weten.'

'Ik begin direct,' antwoordde de ervaren rechercheur.

'De rest van ons, wij gaan op zoek naar iedereen die met Matthews in verband kan worden gebracht.' Charlie pakte haar markeerstift en trok grillige lijntjes van Matthews' politiefoto naar verschillende omcirkelde aandachtspunten. 'Handlangers. Familie- en gezinsleden. Vriendinnen. Iedereen met wie hij heeft vastgezet. Iedereen aan wie hij drugs heeft verkocht. Morgen richten we ons op zijn adressen, voor zover we die kennen, bankrekeningen, reclasseringsdossier, maar vanavond wil ik dat we met zijn maten gaan praten. Wat kunnen we te weten komen over zijn doen en laten, zijn loyaliteiten, eventuele problemen die hij de laatste tijd heeft gehad? Een diepteonderzoek, alsjeblieft. Nog vragen?' Charlie tuurde naar de zee van gezichten, maar zag alleen wilskracht en vastberadenheid. 'Goed dan, aan de slag.'

De eenheid splitste zich op om Charlies opdrachten uit te voeren. Ondertussen wierp Charlie een snelle blik op haar horlo-

ge, geschokt dat het al negen uur was geweest. Ze had deze week elke avond overgewerkt, veel meer uren gedraaid dan haar overwerkvergoeding dekte, en zo te zien zou het opnieuw een latertje worden. Met een zucht wilde ze naar haar bureau lopen, maar ze werd tegengehouden door Paul Jennings.

‘Alles goed, chef?’ vroeg Jennings gretig.

‘Prima,’ antwoordde Charlie rustig. ‘Weer een prachtige dag...’

Ze wilde weglopen, maar Jennings deed een stap naar voren waardoor haar vluchtroute geblokkeerd werd. Hij was een sterke aanwezigheid, mannelijk, aantrekkelijk en ontzagwekkend, en vanavond had hij een vriendelijke, meelevende blik op zijn gezicht.

‘Want ik zat te denken, als je naar huis wilt, wij redden het hier wel, hoor. Dit is al de vierde avond achter elkaar dat je overwerkt.’

‘Dank voor je bezorgdheid, maar ik denk niet dat de nieuwe bureauchef het zou waarderen als ik ervandoor ging terwijl inspecteur Grace nog in het ziekenhuis is.’

‘Maar wij weten wat we doen, en we zijn het grootste deel van de nacht toch bezig met het uitzoeken wie Matthews’ handlangers zijn. Waarom ga jij niet lekker naar huis, naar die schatten van kinderen van je?’

Het aanbod leek oprecht, maar Charlie wist wel beter. Ze had het vele malen eerder meegemaakt, ogenschijnlijk goedbedoelende mannelijke collega’s die haar op die manier in de val wilden lokken. Als een vrouwelijke politieagent om familieredenen eerder naar huis ging, werd ze voorgoed afgedaan als een parttimer met een gebrek aan inzet en standvastigheid. Het was altijd een ongeschreven wet geweest dat vrouwen in het korps twee keer zo hard moesten werken als hun mannelijke collega’s om serieus genomen te worden. Het maakte Charlie woest – het was

zo achterhaald, zo oneerlijk – maar zo was het systeem nu eenmaal en daar kon ze niets aan doen.

‘Bedankt voor het aanbod, Jennings, maar dat is niet nodig. Heb jij iemand voor wie je naar huis moet?’

Charlie wist het antwoord, dat was deels waarom ze het vroeg.

Jennings vatte de hint, trok zich terug en maakte fluisterend een opmerking tegen zijn collega’s.

Geërgerd beende Charlie terug naar haar bureau. Er was werkelijk geen enkele reden dat zij zich met haar staat van dienst zou moeten bewijzen tegenover jongere collega’s zoals Jennings, maar kennelijk kon een politievrouw nooit genoeg doen om te bewijzen dat ze haar plek binnen de eenheid had verdiend. En daarom zou ze niet op tijd thuis zijn om haar dochters welterusten te zeggen.

Alweer niet.

5

Naomi kneep haar ogen dicht en bad dat ze kon slapen. Maar haar hart ging tekeer, gedachten tolden door haar hoofd en ze was niet in staat haar angst te verdrijven.

Ze had meer dan een uur in de stromende regen gelopen, wanhopig op zoek naar een droge beschutte plek waar ze zich voor de wereld kon verbergen. Maar ze had geen idee waar ze naartoe moest en telkens als ze een veilige, afgelegen plek had gevonden, bleek al snel dat een of andere wanhopige persoon die had geclaimd. Ze was crackjunkies met grote ogen tegengekomen, een bejaarde vrouw die ervan overtuigd was dat Naomi haar zus was, en zelfs een zwangere vrouw die Naomi in duidelijke bewoordingen had gezegd dat ze op moest rotten. Met elke minuut die verstreek was Naomi somberder geworden. Haar spijskerbroek was doorweekt, haar hoody ook, en ze was de uitputting nabij. Aan de ene kant was ze bang dat ze de hele nacht zou moeten blijven lopen, met het risico dat ze onderkoeld raakte, of erger, maar aan de andere kant vroeg ze zich af of dat misschien niet beter was. Dan was ze in elk geval in beweging. Dan was ze in elk geval veilig. Maar toen had ze opeens de tunnel gevonden, die wel smerig en eng was, maar haar ook beschermde tegen de regen, en dat had de doorslag gegeven.

Even had ze iets van opluchting gevoeld toen ze de stortbui